

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

D. F. V. S. S. C. F.

1834 1895

MEDLEMSBLAD.

6. Aargang

April 1911

Nummer 3

Vort Medlemsblad.

I Bladet for April Maaned 1908 stod en Artikel med samme Overskrift som nærværende; den afgaaende Redaktør, Hr. Axel Thorsen, fremsatte deri sine Anskuelse om Medlemsbladet og dets Fremtid ud fra de Erfaringer, han havde indhøstet under sin Redaktørvirksomhed: Grundtonen i Artiklen var kort og klart den: Væk med Bladet; det er ikke blot unyttigt, men skadeligt.

Jeg vil følge i min Forgængers Fodspor; inden jeg trækker mig tilbage, vil jeg ligeledes fremsætte mine Anskuelse om Bladet, og de kan ganske kort udtrykkes: Bladet bør bevares. Jeg finder ingen Anledning til atter ved denne Lejlighed at gaa ind paa de Grunde, jeg har til at anbefale Bladets Bevarelse; det er ikke saa længe siden at jeg har behandlet det Emne i Bladet. Men der er et Par Forhold, som Axel Thorsen har omtalt, og som i de forløbne Aar er undergaaet ret stor Forandring, og dem vil jeg gerne gaa lidt nærmere ind paa.

Der er først og fremmest Medlemmernes Interesse for Bladet og deres Lyst til at skrive i det; her beklager Hr. Thorsen sig i høje Toner; han havde i det Aar, han plagedes med Redaktørstillingen, kun haft 2 Medarbejdere, een frivillig og een ufrivillig; i de 3 Aar jeg har haft med Bladet at gøre, er der indsendt Bidrag fra 25 af Foreningens Medlemmer, og hertil kommer Ekstranummeret i Anledning af Skolens Jubilæum, hvortil 4 Medlemmer foruden jeg selv og 2 Ikke-Medlemmer leverede Bidrag; og jeg tror, at kunne kalde dem alle for „frivillige“; i al Fald har de fleste været ude i Bladet adskillige Gange. Og med Hensyn til Medlemmernes Interesse for Bladet i al Almindelighed maa det siges, at den forøges tilsyneladende stadig; bedst har Interessen for Bladet vist sig de Par Gange Bestyrelsen af økonomiske Hensyn har undladt at udsende Bladet; det er ikke faa Forespørgsler og Hensætninger Bestyrelsen ved de Lejligheder modtog.

Endelig beklager Hr. Thorsen sig over, at Bladet er for dyrt; selvfølgelig vil et Blad altid blive dyrere end et Par Meddelelser paa Brevkort om Maaneden; men med den vægtige Tilgang af nye Medlemmer, der har været i de sidste 3 Aar — ialt 64 Medlemmer

— og den derved betydeligt forøgede Kontingentindtægt har vi Raad til at udgive et Blad, uden at knibe en Smule af paa Tilskud til Møder o. lign.

Vi har Gavn af vort Blad, vi har Glæde af det, og vi har Raad til det. — følgelig bør det bevares.

Til Slut vil jeg endnu blot gerne have Lov til at bringe en Tak til alle de mange, der ved at indsende Bidrag til Bladet, har hjulpet med til i de forløbne Aar at fylde dets Spalter; uden en virksom Hjælp fra Medlemmernes Side er det selvfølgelig umuligt at skaffe et godt og læseværdigt Blad.

Jeg vil haabe, at Foreningens Medlemmer vil bevare — og helst stadigt forøge — deres Interesse for Bladet i Fremtiden, saa at det fuldt ud kan virke efter sin Bestemmelse som et betydningsfuldt og virksomt Led i Bestræbelserne for at knytte Foreningens Medlemmer stadig fastere til deres Forening og til hinanden indbyrdes.

Aage Schæffer.

Tanker.

..... Ved Gennemlæsningen af Bladene støder jeg stadig paa en Meddelelse om, at saa dette og saa hint Møde har været daarligt besøgt, ja om det saa drejer sig om et eller andet interessant Foredrag, svigter man. Saa det ser jo næsten ud til at Medlemmernes Interesse for Foreningen viser sig paa en højst underlig Maade.

Naar jeg i denne Sammenhæng taler om Medlemmer, saa mener jeg de indenbys, thi det kan vist betragtes som uden for al Tvivl, at de udenbys Medlemmer med Glæde følger Foreningens Kalden, naar de blot har den mindste Lejlighed dertil. ... Nogle siger, at det er for dyrt at komme til Møderne, men hvor vil d'Hr. gaa hen og more sig en hel Aften, billigere end i Foreningen? Sikkert hverken i Tivoli eller Teater, men det afholder dog vist ikke Medlemmerne fra at gaa de nævnte Steder. Man kan ogsaa godt gaa ud og bruge mange Pengene om Aften, og dog kede sig grundigt; men dette er ganske umuligt i Elevforeningen blandt alle sine gamle Kammerater, medmindre man da selv er en Gnavpotte. Nej, lad os arbejde paa.

baade ældre og yngre, at bringe Deltagelsen i Møderne godt i Vejret, baade for at gøre vor Pligt mod vor Forening, og for selv at faa noget Udbytte af Bestyrelsens Arbejde, ikke at tale om den Paaskønnelse, vi derved yder Bestyrelsen for dens Arbejde.

S. Poulsen.

Ovenstaaende er et Uddrag af et Privatbrev, jeg modtog for en Uges Tid siden; Sigfred Poulsen skriver til mig, at saafremt nogle af de i Brevet fremsatte Tanker egner sig til Offentliggørelse, maa de gerne komme frem i Bladet; og det mener jeg absolut, de gør. Det er jo desværre ikke noget nyt, vi faar at høre; det er meget faa Møderreferater, der ikke ret indgaaende har beskæftiget sig med Medlemmernes Ulyst eller Uvilje til at give Møde, selv naar Aftenerne bød paa store Navne og betydelige Emner; Gang paa Gang har Bestyrelsen i Spidsartikler og „Før“-Bemærkninger opfordret til talrigt Møde; den har bød blot og kærligt, varmt og indtrængende, den har i stærke, manende, alvorfulde Ord forholdt Medlemmerne det forkastelige og for Foreningens Fremtid skadelige i, at de saaledes til Stadighed negligerer deres Forening, den har endda appelleret til Medlemmernes Æresfølelse — men lige lidt har det hjulpet; Foreningens Medlemmer sover stadig deres trygge Søvn, antageligt vugget i blide Drømme over det kendte Thema: „Après nous le deluge“.

Vi staar nu atter ved „den ordinære Generalforsamling“, en aarlig tilbagevendende Begivenhed, der erfaringsmæssigt har vist sig i Stand til for en kort Stund at vække Medlemmerne af deres Dvale; det betydeligste Punkt paa Dagsordenen maa vel denne Gang „Valg af ny Bestyrelse“ siges at være; „den visne Top i det gamle Æbletræ“, som en tør Indsender snivligt saa smagfuldt udtrykte sig, skal sniffes væk, og en ny, smuk og blomstrende sættes i Stedet.

Den ny Bestyrelse vil faa en Masse kønne Ønsker med paa Vejen; Medlemmerne vil sige en Mængde kønne Ord, der vil blive raabt kraftige Hurraer for Foreningen, Bestyrelsen, Kammeratskabet o. s. v. (det gør vi jo som bekendt hvert Aar), og saa vil de gaa hjem og sove videre til næste Aar med en god Samvittighed — de har gjort deres Medlemspligt.

Det var ønskeligt, for det vilde være gavnligt for Foreningens Fremtid, om vi fik lidt mindre af Fraserne og de kønne Ord paa Generalforsamlingerne, og Medlemmerne saa til Gengæld viste deres Interesse i Praksis lidt mere i den øvrige Tid af Aaret; for ellers er jeg bange for, at om et Par Aar, saa er ikke blot Toppen visnet igen, men saa er vist hele Æbletræet — baade Stamme og Rod — saa angrebet og udtørret, at det kun er tjenligt til at omlugges og brændes — men hvad, den Tid, den Sorg — Grundfondet kan jo betale Begravelsen.

A a g e S c h æ f f e r.

Martsfesten.

Aftenunderholdningen.

„Lad os faa et sagligt Referat af selve Forestillingen“, sagde Redaktøren til mig, og jeg lovede det; men hvor jeg ærgrer mig, hvor jeg misunder de 3 lykkelige Medarbejdere, der fik Lov til at boltre sig i ikke saglige Referater af Festens øvrige Afdelinger. Det er jo egentligt ret vanskeligt sagligt at skulle bedømme en Dilettantforestilling — man kan jo vanskeligt bedømme den ud fra de Synspunkter, hvorfra man bedømmer en almindelig Teaterforestilling — og dog kommer Elevforeningens Komedier ikke betænkeligt nær op ad meget af det, som i Provinsen og forøvrigt ogsaa paa Hovedstadens Forstadsteatre benævnes med det stolte Navn: Kunst; der er virkelig Øjeblikke, hvor man har ondt ved at tro, at det kun(!) er Dilettanter, der bevæger sig deroppe paa de skraa Brædder. — Men det gør sandelig ikke Anmelderens Arbejde lettere; hvem skal nu bedømmes ud fra kunstneriske, og hvem fra dilettantiske Synspunkter. Næh, det burde jeg aldrig have lovet; men nu hænger jeg der jo.

Er de nu egentligt ikke alle lige berettigede til lige stor Ros; have de ikke alle ofret lige megen Tid, Arbejde og Interesse paa at faa det endelige Resultat saa godt og smukt som muligt — jo, og da Resultatet nu var godt, bør de roses allesammen. De havde alle Ære af Aftenen, Instruktør, Regissør, Skuespillere, Sufflør o. s. v.; „Erik Ejegods Pilgrimsfærd“ gik jævnt og afrundet over Scenen, der var den rette Farv og Liv over alle de muntre Opirin — ingen døde Punkter — ingen skarpe Kanter — ug. allesammen.

Se, det var set paa Komedien fra Dilettantismens Synspunkt — men, lad os nu bevæbne os med Kunstkritikereus Briller; her maa jeg have Lov til at indskyde den lille Bemærkning, at det var egentlig ikke nogen særlig god Plads, Bestyrelsen havde reserveret mig — som specielt indbudt Komedie-Anmelder burde man vel have haft en Plads, hvorfra alt kunde baade ses og høres.

I Hovedrollen var Hr. Sofus Richter en solid og dygtig Anfører; han havde skabt en virkningsfuld og karakteristisk Skikkelse af Hr. Ferdinand Piper — og det gode Spil støttedes af en udmærket Maskering og et luttervækkende Kostume. Hr. Aleth Thomsen spillede Professor Wendt, og illuderede godt som den distraerte, skikkelige, af Hustruen kujonerede Overlærer — en fuldblods tysk Farce-Professor; ved hans Side stod Professorinden, der spillede flinkt af Frk. Dagmar Hansen, der blot ikke — efter vor Mening — var tilstrækkelig „kras“; man forstod vanskeligt Mandens og Svigersønnens Skræk og Angst for den tilsyneladende blide og venlige Dame, Frk. Hansen havde gjort Professorinden til. Frk. Hess og Hr. Aage Schæffer havde skabt et meget sympatetisk Par ud af Hr. Dr. Selmer og hans unge Frue; de ydede til Tider udmærket Komedi — vor specielle Kompliment til Fruen. Det unge Elskerpar spillede smukt og stilfuldt af Frk. Brinck og Hr. Roger Fjeldborg — og Rollerne indbød

ikke til mere; ligeledes havde Hr. Aage Fjeldborg faaet meget godt ud af sine 2 Roller (— er der forøvrigt saa daarlig Tid paa Skuespillere i Elevforeningen, at der ikke kan skaffes Personale til et Stykke med 9 Personer?); specielt som den opførende, hidsige Grosserer Brus var Hr. Fjeldborg tilpas lærmende. Til Slut har vi Sline, der leverede os et godt Bevis for, hvor vanskeligt det er at gennemføre en bestemt Dialekt; hendes Sprog var en vidunderlig Blanding af samtlige danske Dialekter; iøvrigt maa der ydes Prk. Adelaide Hansen fuld Anerkendelse for den Maade, hvorpaa hun udførte den egenlige ref vanskelige Rolle.

Publikum ofrede under alle Akter og ikke mindst efter Træppets Fald rigeligt og kraftigt Bifald — det var vel fortjent.

Griffel.

I Mellemakten.

Bifaldets Brusen har lagt sig, Salen bades after i Lyshavel, og Konversationen er i fuld Gang. Successen er fastslaaet. Se, hvor alle disse Ansigter, før saa højtidelige, straalere i Festglæden.

Marschallerne, hvis røde Silkeskærf staar herligt til de sorte Kjoler, vinder travlt frem og tilbage, og i Orkestret stemmes Instrumenterne. Der er kommen Stil over vore Martsfester. Pragtfuldt af skue ud over denne Forsamling; hvilken Mængde smukke Damer, hvilket Farvespil. Latteren klinger lys og fornøjelig fra alle Sider. Kun vant til lidet, imponeres man af den Mængde Foraarsblomster, hvide, gule, røde, blaa, der er spiroede frem af den sorte Jordbund. Desværre tør det vel ikke tages som et Tegn paa, at vi gaar en bedre Tid i Møde. De spirer frem hver Marts, forsvinder, og kommer først igen det næste Aar.

Tys! Dirigenten har havet sin Taktstok. Saa klinger Musikken fra det 15 Mand store Orkester. Lad os se Programmet.

Det er rødt, dejligt skinner det i Øjnene. Og øverst ses Skolens Dør, den, vi saa mange Hundrede Gange har passeret. — Immer oder minner. Waldteufel. Det er mere end Folk kan modstaa. Stolene rykkes, man rækker Hovedet i Takt med Musikken. Var blot Stolene borte, og de vilde alle styrte sig ud i Dansen — vugge drømmende afsted. Men ak! Man maa prænt blive siddende. Saa forstummer Musikken. De sidste Toner dø under Løffet. — „Vidunderligt“, udbryder en Dame foran mig, idet hun sukker let. Bifaldet brager løs, Hr. Victor Petersen vender sig smilende mod Publikum og bukker. Fornyeede Ovationer. Jubel. — Saa slukkes Lydene, Suffløren er after i sin Kasse — og Træppet gaar.

Pensel.

Fællesspisning.

„Jubel og Glæde hos ung og bedaget, Smil paa alle Læber og feststemte Sind, Kedsomheds Gnav af Begejstring forjaget, Glans i alle Øjne og Roser paa Kind.“

Det var den pompøse, festlige Indledning til Sangen til „Hende“; og ikke sandt, naar man lod Blikket vandre rundt i den straa-

lende Sal, langs de festlige, blomstersmykkede Borde — ja, da maatte man give Digteren Ret; hvor straaledede Øjnene, hvor klang Latteren lys og muntert, hvor vi jubede, hvor vi morede os — der var Feststemning og Festglæde ved vort Bord.

Og nu vil man have, at jeg skal „referere“ — et væmmeligt Ord — en saadan Fest: skulde jeg dvæle ved Formandens Tale for Foreningen, som man ikke kunde høre, skulde jeg dvæle ved Næstformandens Skaal for Skolen, som man — desværre — kunde høre; nej, jeg gør det ikke. Sangens Toner lyder gennem Salen — til „hendes“ Pris, vi tømmer Glasset for „hende“ — hør, et flot klingende, velformet lyrisk Recitativ til hendes Pris — „vivat“ for hende

Det var en stormende, en brusende Hyldest til hende, Festens Dronning. Og jeg skulde maaske skrive om, hvad vi fik at spise, om hvad vi fik at drikke — nej, jeg gør det ikke; jeg vil det ikke. — Og for hvem skulde jeg skrive alt det; til hvilken Nytte — for dem, der var med — næh! de kan vist bedst gøre det selv — og skrive for dem, der ikke var med, det vilde da være Synd; skulde de Resten af deres Liv gaa rundt og være misundelige? — Jeg skriver ikke noget om alt det — jeg sætter mig stille i min Krog, og mindes

chagrin d'Amour. Per.

Til Slut.

„Dejligt at spise“, udbryder en fed Herre i Døraabningen, idet han tørrer sig om Munden. Han betror mig, at det meste af en And har fundet Vej til hans rummelige Mave. „And med Haar paa, aah undskyld, Fjer, mente jeg“. Og klukkende forsvinder han i Trængslen. Musikdirektør Hendriksen viser sig. Han stemmer Harpen og spiller op til Lanciers. Lanciers ovenpaa Andesteg. Ingen daarlig Skik. — Jeg inklinerer for et stort Smil i blaat. Og saa begynder Dansen. — Hvilken Forskel paa første Lanciers og denne — hvor Andesteg dog hjælper dejligt paa Humøret. Ud og ind snor vi os i Dansens Hvirvler; endelig er den sveddræppende 5te Tur forbi. Der sluffes med Chagrin d'Amour. Det er mere end den fede Herre kan udholde. Med alle Tegn paa Smerte forsvinder han ud af Salen. Jeg finder ham et Kvarter senere foran Bacchi-Alter i Stuen, højst medtaget.

„Danser De dog ikke?“, lyder en Stemme bag mig. Jeg modstaa selvfølgelig ikke, og straks er vi inde i en Hane-Scottisch. Den slutter. — Jeg synker besvmet om i en Sofa. — — —

Klokken er fem. Salen er tom og mørk, men nede fra Restaurationen lyder Latteren højere end nogensinde. De holder alle Stand endnu. Man laver Impromptuer, een skriver Digte, og saa synger Lærken igen: „Giv mig et Kys“, aah, det var blot Selmers Papegøje i Laurbærtræet. — — —

Og da jeg Kl. halv seks passerede Sect. Annæplads: en Kvadrille staar opstillet til Lanciers, Hr. Gade nikker venligt, saa svinger han Taktstokken — i Østen stiger Solen og ser smilende til.

Jeg forsvandt ind hos en Bager og købte varme Wienerbrød.

Scout.

Spilleaften.

Fredag den 24. Marts.

Jeg sidder indespærret i en Krog af Hundehuset, omgivet af Spillekort og Dambrikker, dampende Toddyer og fede Sjusser. Alt er indhyllet i en tyk Taage, der hindrer mig i at se endogsaa de nærmest siddende. „Klør er Trumf“, brøler een tæt ved mig, og Udraabet efterfølges af et dundrende Slag i Bordet. Paa den anden Side har jeg et Par skakspillende Herrer, der truer mig paa Livet, da jeg vover at skubbe min Stol tilbage. Det er altsaa det Program, Bestyrelsen byder paa i Aften — og det synes at behage Medlemmerne.

Jeg har hørt Ivar Berendsens Røst rulle i den halvtomme Sal; jeg har hørt Pastor Rofhe tale om Skabelsen for nogle tomme

Stole, der tidligere har moret sig over Fritz Reuters Digte. Sygdom friede General Gerstenberg fra at tale for samme Auditorium; og nu i Aften, hvor ikke en Finger har rørt sig for at underholde Gæsterne, i Aften, hvor Spilledjævelen huserer og Enørerne klinger paa Bordene — saa er de strømmet til fra alle Kanter; saa har 44 Mennesker fundet Elevforeningen, et Tal, der langt overstiger de almindelige maanedlige Sammenkomster. Er Smagen forrykket, eller — ja, der har vi det maaske — er det Demonstration???

X.

Navneforandring.

Ifølge „Berl. Tid.“ har Brødrene George og Louis Pedersen faaet Navneforandring til *Arnell*.

Sidste Vintersammenkomst

for

Medlemmer med Damer

afholdes

Onsdag den 19. April Kl. 9 pr.

i Pagh's Selskabslokaler

(Nørrevold 23 o. G.)

Aftenunderholdning

ved

Hr. Instruktør L. Halberstadt (Oplæsning)

og

Frk. Vivi Petersen

(Sange til eget Luth-Akkompagnement).

Efter Aftenunderholdningen serveres for dem, der maatte ønske det, den sædvanlige Souper à Kr. 1,35.

Aftenen slutter med **Dans**.

Bestyrelsen.

Den ordinære Generalforsamling

afholdes

Fredag den 28. April Kl. 8 1/2

i Pagh's Selskabslokaler

(Nørrevoldgade 23, 1. Sal o. G.)

DAGSORDEN:

- I. Formanden aflægger Beretning for det forløbne Aar.
- II. Kassereren fremlægger det reviderede Regnskab.
- III. Formanden aflægger Beretning om Grundfondets Virksomhed i det forløbne Aar.
- IV. Valg af Bestyrelse og Revisorer (den nuværende Bestyrelse ønsker ikke at modtage Genvalg).
- V. Valg af et Medlem til Grundfondets Bestyrelse i Stedet for Hr. Charles Præstrud, der afgaar efter Tur.
- VI. Eventuelt.

Bestyrelsen.

Beskæftigelse søges

ved Inkassation, Budvirksomhed, Op-synstjeneste eller hvadsomhelst fra 1. Maj; er fhv. Underofficer, har haft Forvalterstilling; i ca. 12 Aar været ansat ved „De københavnske Sporveje“, har nu noget Reservetjeneste ved Kommunen.

Udmærkede anbefalinger fra tidligere Pladser. Fineste Referencer.

Skolebetjent ved D. F. V. S. S.

Jul. Jensen,

Aabenraa 29, 3. Sal.

C. G. Paulsens Eftflg.,

Axel Johansen,

Juvelér & Guldsmed

Største Udvalg i
alt Guld- og Sølvarbejde.

SPECIALITET:

Forlovelsesringe.

Vesterbrogade Nr. 50.

Telefon 5373.

Dette Blad er leveret paa Posthuset 7. April.